60 років успіху

POLTAVA UNIVERSITY OF ECONOMICS AND TRADE

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ, АНАЛІЗУ ТА АУДИТУ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

МОНОГРАФІЯ

Присвячується 60-річчю Вищого навчального закладу Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі» та 50-річчю кафедри бухгалтерського обліку і аудиту

Полтава
2021

Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«ПОЛТАВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЕКОНОМІКИ І ТОРГІВЛІ»
(ПУЕТ)

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ, АНАЛІЗУ ТА АУДИТУ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

МОНОГРАФІЯ

Присвячується 60-річчю Вищого навчального закладу Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі» та 50-річчю кафедри бухгалтерського обліку і аудиту

Полтава
ПУЕТ
2021

УДК 657:657.62-043.86]:004.9
П27

Рекомендовано до видання, розміщення в електронній бібліотеці та використання в освітньому процесі вченою радою Вищого навчального закладу Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі» (протокол № 6 від 19 травня 2021 р.).

Колектив авторів

Рецензенти:
К. А. Пилипенко, д. е. н., професор, професор кафедри бухгалтерського обліку та економічного контролю Полтавської державної аграрної академії;
Н. М. Малюга, д. е. н., професор, професор кафедри бухгалтерського обліку, оподаткування та аудиту Поліського національного університету.

П27 **Перспективи** розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в умовах інноваційних інформаційних технологій : монографія / Є. А. Карпенко, О. В. Карпенко, А. І. Мілька [та ін.]. – Полтава : ПУЕТ, 2021. 410 с. – 1 електрон. опт. диск (CD-ROM).

ISBN 978-966-184-408-6

У монографії досліджуються проблеми й перспективи розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в умовах інноваційних інформаційних технологій. Приділено увагу виявленню чинників і передумов розвитку інформаційних технологій та напрямів трансформації організації бухгалтерського обліку, контролю й аналізу під впливом діджиталізації економіки.

Для фахівців у галузі бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту, викладачів, співробітників, аспірантів і студентів економічних спеціальностей закладів вищої освіти.

УДК 657:657.62-043.86]:004.9

© Колектив авторів, 2021
© Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», 2021

ISBN 978-966-184-408-6

ЗМІСТ

Передмова..... 5
РОЗДІЛ 1. РОЗВИТОК БУХГАЛТЕРСЬКОЇ НАУКИ ТА ПІДГОТОВКИ БУХГАЛТЕРСЬКИХ КАДРІВ В ПУЕТ..... 10
1.1. Кафедра обліку і аудиту: внесок в розвиток бухгалтерської науки та підготовки бухгалтерських кадрів..... 10
РОЗДІЛ 2. РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УПРАВЛІННІ, ОБЛІКУ, АНАЛІЗІ ТА АУДИТІ..... 36
2.1. **Business promotion information technologies for innovative** economic development..... 36
2.2. Розвиток використання хмарних та IOT-платформ в будівельній галузі..... 41
2.3. Сучасні інформаційні технології в управлінні фінансами..... 48
2.4. Сучасні інформаційні технології в контексті забезпечення економічної безпеки бізнесу..... 54
2.5. Роль інформаційних технологій в просуванні малого бізнесу..... 62
2.6. Інноваційні інтерактивні технології як чинник функціонування регіонального бізнесу в умовах пандемії..... 70
2.7. Програмне забезпечення для формування та подання звітності до державних контролюючих органів..... 74
2.8. Розвиток інформаційних технологій в сфері аудиту..... 79
РОЗДІЛ 3. ПЕРЕДУМОВИ РОЗВИТКУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ, АНАЛІЗУ ТА АУДИТУ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ..... 89
3.1. Облік продукції сільськогосподарського виробництва..... 89
3.2. Особливості обчислення середньої заробітної плати працівників в умовах чинного законодавства України..... 103
3.3. Методичні підходи до оцінки рівня економічної безпеки підприємства..... 110
3.4. Екологоорієнтована господарська діяльність у форматі «reserved business» та заповідне кредитування як інноваційно-маркетингові інструменти еколого-економічного розвитку заповідних територій ...115
3.5. Проблеми обліку інноваційних стартапів..... 125
3.6. Реінжиніринг процесу управління оборотним капіталом підприємства..... 135
3.7. Розвиток бухгалтерського обліку від впливом історичних процесів і цивілізаційних трансформацій соціальної і економічної систем..... 150
3.8. Професійне судження бухгалтера як основа при автоматизації облікових процесів..... 155
3.9. Вхідний маркетинг як інструмент залучення клієнтів в рамках інтернет-торгівлі..... 160
3.10. Цифровізація як чинник стійкого розвитку бізнесу..... 170

3.11. Теоретико-методологічні засади управління інноваційним розвитком економіки в умовах поширення сучасних інформаційних технологій 183
3.12. Діджиталізація в діяльності аудиторської команди 197
3.13. Проблеми та переваги впровадження комплексного аудиторського програмного забезпечення (GAS) в Україні 203
3.14. Необхідність та передумови запровадження інформаційних технологій обліку на підприємствах малого бізнесу 210
3.15. Особливості діджиталізації у сфері публічних закупівель 224
3.16. Напрями оптимізації публічних закупівель в Україні 230
РОЗДІЛ 4. ТРАНСФОРМАЦІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ, КОНТРОЛЮ ТА АНАЛІЗУ ДАНИХ ПІД ВПЛИВОМ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ 237
4.1. Assessment of the volume, status and accounting of electronic payment systems in the Ukrainian economy 237
4.2. Трансформація підприємницької діяльності в умовах розвитку цифрової економіки 245
4.3. Інтернет-торгівля в умовах діджиталізації економіки: можливості розвитку і обліку 257
4.4. Трансформації в організації бухгалтерського обліку під впливом діджиталізації економіки 267
4.5. Облік господарських операцій підприємств електронного бізнесу 279
4.6. Започаткування бізнес-проектів за умови використання соціальних мереж 286
4.7. Управління інформаційною безпекою як основа забезпечення фінансової безпеки підприємства 298
4.8. Електронний документ та документообіг: практичні аспекти та проблеми в організації 305
4.9. Формування електронного документообігу в частині забезпечення якості управлінської звітності 310
4.10. Підходи до організації економічного аналізу з використанням сучасних інформаційних технологій 319
4.11. Удосконалення організації обліку бюджетних установ та його автоматизація 328
4.12. Діджитал аналітика безпеки підприємницької діяльності сучасних підприємств 332
4.13. Ефективність використання адаптивних систем документообігу на підприємствах 344
4.14. Вплив діджиталізації на організацію бухгалтерського обліку та інформаційне забезпечення сталого аграрного розвитку 350
4.15. Вплив діджиталізації на розвиток агросектору України 362
Список використаних інформаційних джерел 377
Післямова 410

ПЕРЕДМОВА

Сучасне українське суспільство характеризується поглибленням процесів діджиталізації економічної сфери і трансформації методів управління бізнесом під впливом наступу цифрової економіки.

У цьому контексті тематика колективної монографії, яка орієнтована на розробку теоретико-методологічних і методичних засад розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в умовах інноваційних інформаційних технологій є, безперечно, актуальною.

Авторами монографії охоплено досить широке коло актуальних проблем, що стосуються розвитку інформаційних технологій обліку, аналізу та аудиту. Серед них важливе місце займає використання хмарних та IOT-платформ в управлінні фінансами, у забезпеченні економічної безпеки бізнесу, в економічному розвитку країни, у просуванні малого бізнесу, в цілях формування та подання звітності до державних контролюючих органів. Особливого значення інноваційні інтерактивні технології бізнесу набули в умовах пандемії.

Значна увага приділена виявленню передумов розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в умовах інноваційних інформаційних технологій: обліку продукції сільськогосподарського виробництва, особливостям обчислення середньої заробітної плати працівників в умовах чинного законодавства України, ***методичним підходам до оцінки рівня економічної безпеки підприємства.***

Вивчено *екологоорієнтовану господарську діяльність у форматі «reserved business» та умови заповідного кредитування як інноваційно-маркетингові інструменти еколого-економічного розвитку заповідних територій, виявлено* ***проблеми обліку інноваційних стартапів, проведено реінжиніринг процесу управління оборотним капіталом підприємства.***

Досліджено *розвиток бухгалтерського обліку від впливом історичних процесів і цивілізаційних трансформацій соціальної і економічної систем, професійне судження бухгалтера, вхідний маркетинг як інструмент залучення клієнтів в рамках інтернет-торгівлі.*

Проведена оцінка цифровізації як чинника стійкого розвитку бізнесу, теоретико-методологічних засад управління інноваційним розвитком економіки в умовах поширення сучасних інформаційних технологій, проаналізовано фактор діджиталізації в діяльності аудиторських команд, виявлено проблеми та переваги впровадження комплексного аудиторського програмного забезпечення (GAS) в Україні.

Встановлено необхідність та передумови запровадження інформаційних технологій обліку на підприємствах малого бізнесу, визначено особливості діджиталізації у сфері публічних закупівель.

Висвітлено процеси трансформації в організації бухгалтерського обліку, контролю та аналізу даних під впливом діджиталізації економіки. Обґрунтовано важливість електронних платіжних систем в українській економіці, тенденції розвитку обліку господарських операцій підприємств електронного бізнесу, розробки ***бізнес-проектів за умови використання соціальних мереж.***

Управління інформаційною безпекою визнано основою в забезпеченні фінансової безпеки підприємства. Досліджено формування електронного документообігу в частині забезпечення якості управлінської звітності, проаналізовано підходи до організації економічного аналізу з використанням сучасних інформаційних технологій.

Встановлено напрями ***удосконалення організації обліку бюджетних установ та його автоматизації****, досліджено трансформації в організації бухгалтерського обліку під впливом діджиталізації економіки.*

Встановлено особливості розвитку бухгалтерського обліку в інтернет-торгівлі в умовах діджиталізації економіки, наслідки трансформації підприємницької діяльності в умовах розвитку цифрової економіки.

Досліджено діджитал аналітику безпеки підприємницької діяльності сучасних підприємств, практичні аспекти та проблеми в організації електронних документів та документообігу, ефективність використання адаптивних систем документообігу на підприємствах, проаналізовано вплив діджиталізації на організацію бухгалтерського обліку та інформаційне забезпечення сталого аграрного розвитку та розвиток агросектору як стратегічної галузі України.

Представлені у монографії науково-прикладні розробки зорієнтовані на розроблення і наукове обґрунтування системи інструментів і методів управління вітчизняним бізнесом в умовах цифрової економіки.

До монографії увійшли результати досліджень за науково-дослідною темою «Перспективи розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в умовах інноваційних інформаційних технологій» (номер державної реєстрації 0115U002543).

Підрозділи монографії розміщені у авторській редакції. Авторами окремих підрозділів монографії є:

п. 1.1 – Верига Ю. А., к. е. н., проф., професор, Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»;

п. 2.1 – Абрахам Ю. В., к. е. н. доц., доцент, Сумський національний аграрний університет;

п. 2.2 – Бредіхін В. М., к. т. н., доц., доцент, Харківський національний університет будівництва та архітектури, Гелеверя Є. М., к. е. н., доц., доцент, Харківський національний університет будівництва та архітектури;

п. 2.3 – Вербицька В. І., к. е. н., доц., доцент, Харківський національний автомобільно-дорожній університет;

п. 2.4 – Багрій К. Л., к. е. н., доц., доцент, Чернівецький торговельно-економічний інститут Київського національного торговельно-економічного університету;

п. 2.5 – Кучеркова С. О. к. е. н., доц., Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного м. Мелітополь;

п. 2.6 – Савчин І. З., к. е. н., доцент, Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, Царева О. С., асистент, Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу;

п. 2.7 – Пасенко В. В. к. е. н., доцент, Черкаський державний технологічний університет, Кравченко О. В. к. е. н., доцент, Черкаський державний технологічний університет;

п. 2.8 – Крот Ю. М., к. е. н., доцент, Черкаський державний технологічний університет, Бразілій Н. М., к. е. н., доцент, Черкаський державний технологічний університет, Пастернак Я. П., к. е. н., доцент, Черкаський державний технологічний університет;

п. 3.1 – Сук Л. К., д. е. н., проф., професор, Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», м. Київ, Україна, Сук П. Л., д. е. н., проф., професор, Відокремлений підрозділ Національного університету біоресурсів і природокористування України «Ніжинський агротехнічний інститут», м. Ніжин, Україна;

п. 3.2 – Прохар Н. В. к. е. н, доц., доцент, Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

п. 3.3 – Артюх-Пасюта О. В., к. е. н., доц., доцент, Полтавський інститут економіки і права Університету «Україна», Мілька А. І., к. е. н., доц., доцент, Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»;

п. 3.4 – Ніколайчук Т. О., аспірант, Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАНУ;

п. 3.5 – Шпирко О. М., к. е. н., доц., доцент, Державний університет інфраструктури та технологій, Семенова С. М., к. е. н., доц., доцент, Київський національний торговельно-економічний університет;

п. 3.6 – Литовченко О. Ю., к. е. н., доц., Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, Сабліна Н. В., к. е. н., доц., доцент, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця;

п. 3.7 – Яценко В. Ф. к. е. н., доцент, Херсонський державний університет;

п. 3.8 – Л. І. Жидєєва, к. е. н, доц., бухгалтер-експерт ТОВ «Інтелект-сервіс»;

п. 3.9 – Максименко Д. В. к. е. н., доцент, Мукачівський державний університет, Гаврилець Л. В. к. е. н., доц., Мукачівський державний університет;

п. 3.10 – Карпенко О. В., к. е. н., доц., професор, Карпенко В. Д., к. е. н., доц., доцент, Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», Плікус І. Й., к. е. н., доц., доцент, Сумський державний університет;

п. 3.11 – Богашко О. Л., к. е. н., доц., доцент, Навчально-науковий інститут економіки та бізнес-освіти, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини;

п. 3.12 – Карпенко Є. А. к. е. н., доц., зав. кафедри, ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», Поддубна Н. М., CAP, ACCA DipIFR, к. е. н., доцент, Київський національний торговельно-економічний університет;

п. 3.13 – Карпенко Є. А. к. е. н., доц., зав. кафедри, ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», Загірняк Д. М. д. е. н., доц., професор, Кременчуцький національний університет ім. Михайла Остроградського;

п. 3.14 – Смірнова Н. В., к. е. н., доц., доцент, Смірнова І. В., к. е. н., доц., доцент, Центральноукраїнський національний технічний університет, м. Кропивницький, Україна;

п. 3.15 – Ночовна Ю. О., к. е. н, доц., судовий експерт, Орищенко М. М., к. е. н., доц., судовий експерт, зав. відділу, Полтавський науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України, м. Полтава;

п. 3.16 – Любимов М. О. к. е. н., доц., доцент кафедри, ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»;

п. 4.1 – Олексіч Ж. А., к. е. н., ассистент, Сумський державний університет, Васильченко М. О., студент, Сумський державний університет;

п. 4.2 – Гончар В. В., д. е. н. проф., зав. кафедри, ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», Горохова Т. В., к. е. н., доц., доцент, ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет»;

п. 4.3 – Бурденко І. М., к. е. н., доц., доцент, Сумський державний університет;

п. 4.4 – Кононенко Леся Віталіївна, к. е. н., доц., доцент, Центральноукраїнський національний технічний університет;

п. 4.5 – Кулик Вікторія Анатоліївна, д. е. н., проф., професор, Полтавський державний аграрний університет;

п. 4.6 – Похилько С. В., к. е. н., доц., доцент, Сумський державний університет, Єременко А. Ю., магістрант, Сумський державний університет;

п. 4.7 – Хаджинова О. В., д. е. н., проф., декан, Державний вищий навчальний заклад «Приазовський державний технічний університет», Куртяник М. С., аспірант, Державний вищий навчальний заклад «Приазовський державний технічний університет»;

п. 4.8 – Костякова А. А., к. е. н., доц., доцент, Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного;

п. 4.9 – Кравченко О. В., к. е. н., доц., старший викладач, Сумський державний університет, Овчарова Н. В., студент, Сумський державний університет;

п. 4.10 – Демиденко Світлана Леонтіївна, к. е. н., доц., доцент, Черкаський державний технологічний університет;

п. 4.11 – Дутченко Олена Олегівна, к. е. н., доц., старший викладач, Сумський державний університет, Медвідь Жанна Василівна, спеціаліст з міжнародної фінансової звітності, ТОВ «НЕТКРЕКЕР»;

п. 4.12 – Калінін О. В., д. е. н., проф., ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», Богачов О., аспірант кафедри «Маркетинг та бізнес – адміністрування» ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет»;

п. 4.13 – Максимова Ю. О., Одеський національний університет імені І. І. Мечникова;

п. 4.14 – Юрченко О. В., асистент, Центральноукраїнський національний технічний університет;

п. 4.15 – Артем'єва Оксана Олександрівна, к. е. н., доцент, Університет Державної фіскальної служби України.

Публікація містить результати досліджень, проведених в процесі виконання науково-дослідної теми «Перспективи розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в умовах інноваційних інформаційних технологій» (номер державної реєстрації 0115U002543)

рою – смарт-дім; в організації життєвого простору – смарт-місто) дозволив виявити його відмінні ознаки: проявляється у взаємодії об'єкта з зовнішнім середовищем і наділяє його здатністю до негайного реагування на Hype Cycle for Healthcare Providers зміни [9] в зовнішньому середовищі, адаптації до умов, що змінюються, розвитку та самоконтролю, досягненню результату.

Подальший розвиток бізнесу неможливий без використання підходу «смарт» в навчанні, який повинен підтримувати взаємодію учасників освітнього процесу (слухачів, викладача і експерта в процесі формування компетенцій (навчання) через інтелектуальні інформаційні системи, що включені в світову мережу знань, яка об'єднує експертів, професійні спільноти, дослідні та виробничі організації, включає різні сховища інформації і даних, а також інструменти співтворчості і співпраці між суб'єктами господарювання та їх співробітниками.

Наприкінці зазначимо, що забезпечення стійкого розвитку неможливо без зміни типу відносин у суспільстві, правил поведінки та ціннісних установок, які трансформують традиційні форми й методи управління бізнес-процесами в цифрові.

Нові концепції обробки та передачі інформації є основою для удосконалення обліково-аналітичної підтримки системи управління бізнесом.

3.11. Теоретико-методологічні засади управління інноваційним розвитком економіки в умовах поширення сучасних інформаційних технологій

Богашко О. Л.

В умовах формування інноваційної моделі економіки України важливого значення набувають організаційно-економічні заходи регулювання інноваційних процесів, що спрямовані на створення засад стабільного соціально-економічного розвитку. Інноваційна діяльність у сучасних умовах забезпечує високий рівень конкурентоздатності та виступає основою динамічного розвитку економічної системи країни.

У зв'язку з цим, зростають актуальність та вагомість як теоретичних, так і практичних досліджень сутності й закономірностей інноваційного розвитку. Великого значення набуває опрацювання механізмів державного управління інноваційними процесами з метою забезпечення здатності інститутів суспільства реалізувати інноваційні пріоритети розвитку. Важливим при цьому є врахування маркетингових та інтеграційних аспектів щодо реалізації внутрішньої й зовнішньої інноваційної політики на засадах взаємодії адміністративних, наукових та бізнесових сфер діяльності. Вирішення проблеми розвитку економіки на інноваційній основі виступає однією із першочергових задач в умовах глобалізації.

В умовах формування інноваційної моделі економіки України зростає значущість державного регулювання інноваційних процесів, спрямованих на створення засад стабільного соціально-економічного розвитку. Інноваційна діяльність у сучасних умовах забезпечує високий рівень конкурентоздатності та виступає основою динамічного розвитку економічної системи. Саме тому наприкінці XX ст. у ряді країн почали формуватися інноваційні системи, що підтримувались державою та дозволили забезпечити підвищення інтенсивності розвитку їх економік за рахунок використання ефективних механізмів отримання, передачі та використання в господарській діяльності нових знань і технологій.

У зв'язку з цим, зростають актуальність та вагомість як теоретичних, так і практичних досліджень сутності, функцій та закономірностей розвитку української національної інноваційної системи. Великого значення набуває опрацювання механізмів державного управління інноваційними процесами з метою забезпечення здатності інститутів суспільства реалізувати інноваційні пріоритети розвитку. Важливим при цьому є формування ефективних систем державного управління з використанням накопиченого світового досвіду щодо реалізації внутрішньої та зовнішньої інноваційної політики на засадах взаємодії адміністративних, наукових та бізнесових сфер діяльності.

Сучасне трактування національної інноваційної системи, згідно з думкою експертів організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР), це – сукупність інститутів приватного та державного секторів, які індивідуально та в процесі взаємодії обумовлюють розвиток і розповсюдження новітніх технологій, створюють передумови для розробки й упровадження державної інноваційної політики [10, с. 82]. Таким чином, інноваційна система – сукупність взаємопов'язаних інститутів організаційного і правового характерів, які сприяють виникненню нових наукових знань, розвитку і передачі прогресивних технологій, що обумовлюють рівень інноваційної конкурентоспроможності держави та, відповідно, приріст ВВП за рахунок виробництва і реалізації інноваційної продукції.

За специфікою організації інноваційної діяльності множина моделей інноваційних систем поділяється за множиною критеріїв: ступенем інтегрованості у світове господарство, особливостями регулювання інноваційної діяльності; ступенем інноваційного розвитку суб'єктів господарювання (швидкість розробки та впровадження інновацій, домінуючі моделі інноваційної діяльності), структурою інновацій за сферами з виявом домінуючих сфер їх впровадження, стратегічними пріоритетами, питомою вагою інновацій у ВВП тощо.

Так, за ступенем інтегрованості у світове господарство вирізняються дві крайні моделі – закрита та відкрита, що визначають певні «полюси», між якими знаходиться множина реальних моделей інноваційних систем зі

своєю специфікою. Закрита модель національної інноваційної системи характеризується ізольованістю від впливів інших країн. Відкрита модель характеризується відсутністю перешкод щодо руху знань, ресурсів, результатів інноваційної діяльності між країнами.

За формою регулювання інноваційних процесів моделі національних інноваційних систем поділяються на такі, що регулюються переважно ринком, державою або є змішаними, що не виключає вирішальної ролі держави у формуванні інноваційної системи.

За рівнями економічної структури інноваційні системи поділяються на персональні, локальні, регіональні, національні, континентальні та глобальну [2, с. 22].

Аналіз досліджень та публікацій, присвячених особливостям становлення національної інноваційної системи дозволяє з'ясувати її багатовимірність і масштабність. Певний рівень розвитку продуктивних сил і виробничих відносин у кожній окремій країні визначає зміст й інтенсивність інноваційних процесів, їх національну специфіку та модель інноваційної системи, що ґрунтується на потенціалі національного інтелектуального капіталу, розвитку перспективних форм інноваційного підприємництва, підвищенні престижу наукової праці, формуванні засад інтеграції окремих інноваційних елементів у єдину національну інноваційну систему.

Формування інноваційної системи охоплює всі рівні господарювання національної економіки. На мікрорівні відбувається інтенсифікація залучення економічних суб'єктів та фірм різних форм власності до інноваційної діяльності, включаючи механізми їх взаємодії та взаємовпливу, а на макрорівні – розширення та поглиблення зв'язків між економічними суб'єктами завдяки підвищенню мобільності факторів і результатів інноваційної діяльності через механізми регіональної та міжнародної співпраці.

Концепція національної інноваційної системи посідає все більш значне місце в сучасній економічній науці. В основу концепції покладено відмову від спрощеної моделі зв'язків між інтелектуальним потенціалом суспільства та його реалізацією з метою соціально-економічного розвитку. Така система допускає безпосередню взаємодію суспільних та державних інституцій, освітніх установ та бізнесових структур.

Г. Капрон та М. Сінцера виділяють п'ять типів взаємозв'язків, які формують інституційну структуру національної інноваційної системи [4, с. 185]:

1. Інституційні зв'язки, що відображають вплив держави на формування середовища розвитку інноваційної системи: науково-технічна та освітня політика, регулювання трудових відносин, економічна, промислова, торговельна, фіскальна, монетарна, інфраструктурна, регуляторна політика.

2. Просторові інституційні зв'язки, які забезпечують інтегрованість, виникають на чотирьох рівнях прийняття рішень: локальному, регіональному, національному та міжнародному.

3. Інструментальні інституційні зв'язки являють собою набір інструментів та важелів державного стимулювання інноваційної діяльності. Це інструменти фінансового та матеріально-технічного забезпечення інноваційного процесу, стимулювання дифузії інновацій, регулювання інфраструктури НДДКР та інструменти розвитку людського капіталу.

4. Міжорганізаційні інституційні зв'язки є основними серед взаємозв'язків у межах інноваційної системи. Вони характеризують відносини між функціонально диференційованими учасниками інноваційного процесу – інноваційно активними приватними підприємствами, вищими навчальними закладами, науково-дослідними інститутами, технологічними посередниками та державними органами, що формують інноваційну політику. До них належать такі чотири види взаємодії:

– взаємодія між підприємствами (науково-дослідні підприємства, науково-технічні альянси, перехресне ліцензування та інші форми науково-технічного співробітництва);

– зв'язки між підприємствами, університетами та громадськими дослідними інститутами (технопарки, технополіси, спільні дослідження, патенти у співтоваристві, спільні публікації, конференції);

– дифузія знань та технологій у виробничу практику підприємств;

– мобільність персоналу (рух науково-технічного персоналу між громадським та приватним секторами).

5. Секторальні (галузеві) інституційні зв'язки визначають вплив інституційної структури інноваційної системи на технологічну структуру виробництва, характер виробничої спеціалізації та конкурентоспроможність країни.

Таким чином, національна інноваційна система постає як механізм, який робить взаємодію (комунікації) елементів системи – учасників інноваційного процесу – впорядкованою, знижує трансакційні витрати і витрати ресурсів, при цьому прискорюючи і підвищуючи результативність всіх процесів.

Це зумовлено низкою специфічних ефектів:

а) ефект синергії – об'єднання зусиль і ресурсів на реалізацію спільних функцій і підвищення за рахунок цього сукупної ефективності;

б) мережений ефект – формування інституційних і соціальних мереж, що дозволяє прискорити пошук партнера, розширити соціальне середовище інновацій і соціальну базу інноваційної діяльності;

в) ефект концентрації – досягнення зосередженості необхідних ресурсів у територіальному і структурно-функціональному аспектах;

г) ефект акумуляції – забезпечення явища локального нагромадження необхідних ресурсів для здійснення інноваційної діяльності;

д) ефект мобілізації – приведення у стан готовності всіх наявних ресурсів, необхідних для здійснення інноваційної діяльності;

е) ефект мобільності – забезпечення спрямування ресурсів у ті сфери, де вони є необхідними, а також перерозподіл ресурсів на користь пріоритетних та/або найбільш ефективних напрямків. Зазначені ефекти фокусуються на виконанні основної функції національної інноваційної системи – інтеграції науки і виробництва для здійснення інноваційної діяльності з більш високими якісними параметрами [25].

Отже, національна інноваційна система передбачає складну організаційну структуру, різноманіття взаємодоповнюючих видів діяльності, встановлення горизонтальних, вертикальних та змішаних зв'язків між суб'єктами й структурними складовими, а також інтеграцію з іншими інноваційними системами. Сьогодні національна інноваційна система України має таку структуру (табл. 3.10).

Таблиця 3.10 – Структура національної інноваційної системи України

№ з/п	Складові національної інноваційної системи	Завдання	Функції
1. Підсистема генерування та розповсюдження знань			
Національна академія наук України, університети, науково-дослідницькі центри		Генерування та розповсюдження знань	Проведення фундаментальних і прикладних досліджень
2. Інноваційна інфраструктура			
2.1. Виробничо-технологічні структури			
Технопарки		Проведення НДДКР, виробництво дослідницьких зразків	Випуск інноваційної продукції
Інноваційно-технологічні центри			
Бізнес-інкубатори			
Інноваційно-технологічні та інжинірингові фірми			
Аналітичні і статистичні центри, інформаційні бази і мережі		Забезпечення високої якості інформаційного забезпечення об'єктів інноваційної діяльності	Інформаційне забезпечення наукової, технологічної і виробничої діяльності спеціалістів
2.3. Фінансові структури			
Бюджетні, позабюджетні, венчурні, страхові фонди, банки, фінансово-промислові групи, орієнтовані на технологічну інноваційну діяльність		Забезпечення фінансової бази інноваційного процесу	Фінансування інноваційних досліджень, розробок
2.4. Університети, освітні центри			
Навчальні фірми, організації з підготовки і перепідготовки кадрів в області інноваційно-технологічного менеджменту		Створення кадрового потенціалу інноваційної системи	Організація та здійснення навчального процесу кадрів у сфері інноваційного менеджменту

Продовж. табл.3.10

№ з/п	Складові національної інноваційної системи	Завдання	Функції
2.5. Система експертизи			
Центри, які надають експертні висновки для виробників, інвесторів, страхових служб		Забезпечення якісною експертною інформацією	Надання експертних висновків для виробників, інвесторів
2.6. Система захисту інтелектуальної власності			
Система патентування, ліцензування і консалтингу		Забезпечення авторських прав винахідників	Проведення патентування та ліцензування інновацій
2.7. Центри сертифікації, стандартизації й акредитації			
Система сертифікації, стандартизації й акредитації		Забезпечення відповідності новостворюваних продуктів і послуг вітчизняним та світовим стандартам якості	Проведення сертифікаційних досліджень, стандартизації та акредитації інновацій

Джерело: [10, с. 87; 28]

Важливу роль у структурі національної інноваційної системи України відіграють державні і приватні організації.

Інноваційна інфраструктура виступає сполучною ланкою між результатами наукових досліджень і ринком. Вона забезпечує рух потоків інформації, знань, технологій та взаємодію між різними інституціональними структурами. Основними її елементами є інноваційні фінансово-кредитні установи, венчурні компанії та фонди, зони інтенсивного науково-технічного розвитку (технополіси), технологічні парки (технопарки), інноваційні центри (технологічні, регіональні, галузеві), інкубатори (інноваційні, технологічні, інноваційного бізнесу), консалтингові (консультаційні) фірми, телекомунікаційні й торгові мережі тощо.

Усі об’єкти інноваційної інфраструктури мають працювати узгоджено, не створюючи перешкод протягом усього циклу інноваційного процесу: від проведення наукових досліджень і розробок до створення, освоєння виробництва та виведення на ринок нової наукомісткої продукції. Глибина взаємодії між об’єктами інфраструктури визначає темпи та динаміку інноваційного розвитку держави. А тому, ключовими принципами функціонування інноваційної інфраструктури в Україні повинні стати:

– поширення її в усіх регіонах у вигляді інноваційно-технологічних центрів, бізнес-інкубаторів тощо, які можуть вирішувати завдання функціонально повного інноваційного циклу;

– універсальність, що дає можливість забезпечити реалізацію інноваційного проекту в будь-якій галузі виробництва або обслуговування;

– професіоналізм, що ґрунтується на якісному обслуговуванні замовника або споживача;

– конструктивність, що забезпечується орієнтацією на кінцевий результат;

– високий рівень науково-технічного потенціалу;

– кадрова забезпеченість, насамперед керівниками інноваційних проектів і можливість постійного оновлення персоналу інноваційної інфраструктури;

– фінансова забезпеченість;

– високий рівень інструментальних засобів, що сприяють прискоренню отримання кінцевого результату;

– гнучкість, що забезпечує пристосування інноваційної інфраструктури до вимог ринку та зовнішньої кон'юнктури.

Отже, поширення технологій і виробництв постіндустріальної економіки обумовлює домінування інноваційного економічного зростання що, у свою чергу потребує створення комплексної національної інноваційної системи з відповідною інфраструктурою та більш тісного взаємозв'язку наукових досліджень, розробок з процесом виробництва. За таких умов інновації стають постійно діючим фактором розвитку, а національні інноваційні системи – складовими механізмів функціонування економіки. За таких умов необхідне становлення власних інноваційних пріоритетів та активніша участь держави в інституційному забезпеченні інноваційних змін.

Можна зазначити, що метою функціонування будь-якої національної інноваційної системи є забезпечення розвитку економіки держави на базі досягнень НТП. У кожному конкретному випадку пріоритети розвитку національної інноваційної системи визначаються загальнодержавною макроекономічною політикою, нормативно-правовим забезпеченням, формами прямого та опосередкованого державного регулювання, станом науково-технологічного та промислового потенціалу, масштабами внутрішнього ринку, а також культурними традиціями, звичаями й особливостями країни.

Роль держави в формуванні національної інноваційної системи особливо важлива: вона формує законодавчу базу інноваційної системи, розробляє концепції, стратегії, програми інноваційного розвитку та залучає до їх виконання бізнес-структури і державні підприємства, організації; фінансує значну частину наукових розробок, в першу чергу, фундаментальних. Шляхом утримання та розвитку освітньої системи держава забезпечує відтворення знань, що є основою інноваційного процесу. У розвинених країнах роль держави в регулюванні інноваційної діяльності більш висока ніж у регулюванні звичайної економічної діяльності, що забезпечує високий рівень інноваційного розвитку.

В Україні стратегію інноваційного розвитку української економіки вперше було проголошено в Посланні Президента до Верховної Ради України у 2000 році. Відповідно до проголошених цілей було створено нормативно-правову базу, засновано технологічні парки та надано пільги інноваційно-активним підприємствам, проте рівень інноватівності економіки залишається не достатньо високим.

Серед недоліків у формуванні організаційно-економічних засад управління інноваційним розвитком господарства України можна виділити:

– відсутність теоретико-методологічної основи побудови національної інноваційної системи;

– недосконаліть стратегії переходу країни до інноваційної моделі розвитку, неналежне використання методів наукового планування на всіх рівнях управління;

– вади нормативно-правової бази регулювання інноваційної діяльності, поширення практики ігнорування законодавства або зупинення дії статей законів, які стосуються фінансування та стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності;

– неефективність адміністративно-організаційної структури управління науково-технічною та інноваційною діяльністю;

– невідповідність корпоративної структури, яка формується в Україні вимогам інноваційного розвитку;

– повільне формування в Україні сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції, інфраструктури інноваційної діяльності, що, безумовно, стримує процеси комерціалізації результатів науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт [82, с. 42].

Поміж причин незадовільного стану функціонування національного господарства на інноваційній основі можна виділити не лише економічні і організаційно-правові, але й соціальні фактори, зокрема недостатній рівень інноваційної культури суспільства. Остання виступає невід'ємною складовою інноваційного потенціалу, характеризує рівень освітньої, загальнокультурної і соціально-психологічної підготовки особистості та суспільства в цілому до сприйняття і творчого впровадження в життя ідеї розвитку економіки країни на інноваційних засадах. Слід зазначити, що на рівень інноваційної культури впливають, перш за все, об'єктивні чинники. Завжди існує певне протиріччя між суспільною потребою в інноваціях та інноваційної інертністю суспільства. Тому, перехід економіки України на шлях інноваційних перетворень не може відбуватися без побудови суспільства та економіки знань.

Відсталість технологій зумовлює вищу витратність виробництва української продукції, що призводить до зниження її конкурентоспроможності не лише на світових, а й на внутрішньому ринках. Найбільш технологічно від-

сталими є підприємства паливної, хімічної та нафтохімічної промисловості, чорної і кольорової металургії, що зумовлює зниження попиту на виготовлену ними продукцію. Не відповідає суспільним потребам потенціал легкої промисловості. За інноваційністю, технологічним рівнем і конкурентоспроможністю вітчизняна продукція суттєво поступається розвинутим країнам.

Визначені бар'єри та проблеми інноваційної системи української економіки дають можливість розробити ряд заходів для їх усунення. Шляхами розв'язання та вирішення вказаних проблем може стати:

– формування законодавчих умов та удосконалення існуючої нормативно-правої бази для забезпечення розвитку національної системи інновацій України;

– системне і послідовне впровадження функціональних принципів державного регулювання інноваційною діяльністю, зосередження функцій стратегічного управління інноваціями у сфері держаних структур, а оперативного управління – переважно у приватних інвесторів;

– розроблення моделі національної інноваційної системи, яка б відповідала особливостям національної економіки та прийняття ефективних стратегічних програм інноваційного розвитку держави;

– напрацювання рекомендацій щодо створення сприятливих умов для розвитку науково-технічної сфери, підприємництва, інтелектуального потенціалу нашої країни;

– формування передумов щодо інтеграції всіх окремих об'єктів інноваційної інфраструктури в єдину активно і цілеспрямовано функціонуючу інноваційну систему, що можливо лише за умови дії потужних системоутворюючих факторів. Такими факторами могли б стати загальнодержавні пріоритети інноваційної політики за умови їх усвідомлення на всіх рівнях як основного засобу реалізації загальнонаціональної ідеї.

Формування ефективних організаційно-економічних засад управління інноваційним розвитком потребує виявлення загальнонаціональних особливостей, врахування досвіду інших країн, усвідомлення світових тенденцій розвитку. Реалізація даного завдання забезпечить піднесення економіки України за рахунок використання у господарській практиці результатів науково-технічної та інноваційної діяльності. У світі нагромаджений значний досвід, вивчення якого може стати корисним для розробки моделі інноваційної системи в нашій державі.

У провідних країнах світу, в першу чергу, США, Японії, ряді європейських держав, в даний час створені ефективно діючі інноваційні системи, які забезпечують їм безперервний інноваційний розвиток і високий рівень конкурентоспроможності економіки. Загальновизнані суттєві переваги Національної інноваційної системи Китаю.

Національні моделі сприяння інноваційному процесу та інституційної структури НТП характеризуються значною диверсифікацією та істотними взаємними відмінностями. Так, американська інноваційна система відрізняється особливо широкою автономією підприємництва та ґрунтовним опрацьовуванням авторських прав винахідників, власників патентів, ноу-хау тощо. Розгалужене патентне право США законодавчо закріплює права винахідників на відкриття, інтелектуальну власність, нерідко у формі достатньо жорсткої монополії автора на науково-технічну розробку чи технологічне рішення. За своїм економічним змістом така монополія нагадує «інноваційну ренту», оскільки передбачає платню за користування запатентованим винаходом.

Слід відзначити, що дане положення, яке досить позитивно позначається на активності наукової роботи в США, доповнюється таким важливим фактором економічного розвитку, як військово-промисловий комплекс. Ця особлива область, яка є сферою, в якій народжуються військові технології, стимулюється шляхом вкладання державних коштів і містить найбільш значущі, з точки зору держави, технологічні пріоритети.

Причому інноваційне регулювання виходить з розуміння того, що як фундаментальні, так і прикладні результати наукової діяльності ВПК, а також численні побічні продукти військових інновацій стають важливим джерелом інновацій для цивільних секторів.

Нині стратегія розвитку НДДКР США пов'язана з розрахунками на новий науково-технічний прорив, який повинен забезпечити лідерство США в глобальній економіці XXI століття. Мова йде про перехід до нового технологічного укладу, де основною рушійною силою розвитку стануть екологія, «зелена» енергетика, охорона здоров'я, освіта, інформаційна сфера.

Відмінною рисою японської моделі є активне формування технологічних пріоритетів та конкретні технології. Це пов'язано як із традиційно меншим впливом ВПК на соціально-економічне життя, так і з високим авторитетом влади, дисциплінованістю господарських суб'єктів щодо виконання директив та рекомендацій з боку влади. Саме на державному рівні визначаються технологічні пріоритети, яких слід дотримуватися, причому така «дисциплінованість» це й стимулюється фінансово, а досягнуті результати, нові технології переносяться на всі сфери національного господарства.

Характерно, що для Японії, як і для інших країн регіону (Китаю, В'єтнаму та ін.), типовим є визначення загальнодержавних проектів, що має безпосереднє значення як на національному, рівні, так і в діяльності комерційних структур, усіх інститутів.

Не можна не відзначити й дедалі більш виразного формування єдиної інноваційної політики на рівні держав-членів ЄС. Беручи початок від звичайного погодження економічних дій, посилюючись заходами, спрямова-

ними на створення пільгового оподаткування витрат на НДДКР, вироблення спільних критеріїв застосування системи прискорених амортизаційних відрахувань (вони фактично є безпроцентними позиками на придбання новітньої техніки), стимулювання співпраці університетської науки і компаній, що проводять наукоємку продукцію, на формування єдиного антимонопольного законодавства, розвиток дрібного наукоємкого бізнесу, пряме фінансування підприємств для прискорення нововведень в областях новітніх технологій, інноваційна політика Євросоюзу поступово набуває ознак цілісного механізму програмно-цільових регуляторів [286].

Належні людські ресурси і можливості для їх переміщення по Європі мають життєво важливе значення для успішного проведення досліджень і впровадження інновацій. Європейський Союз імпортує практично всі види сировинних матеріалів, потрібних для розвитку промисловості. Його єдиним ресурсом є кваліфікована робоча сила, добре підготовлений науковий і технічний персонал. Європейський Союз чітко заявив про свою мету – створити відкритий і конкурентоспроможний європейський ринок праці для дослідників.

Господарський комплекс ЄС прагне перетворитися в найбільш передову економіку в світі, засновану на знаннях і новітніх технологіях. Саме під ці завдання вибудовується науково-технічна й інноваційна політика ЄС. Сучасна стратегія стимулювання інновацій орієнтована на підвищення ефективності створеного в ЄС єдиного наукового й інноваційного простору, розширення вертикальної і горизонтальної координації інноваційної політики, посилення її регіонального рівня. Другим елементом цієї стратегії є перерозподіл фінансових потоків з метою створення дослідної інфраструктури, розвитку людського капіталу й лібералізації ринку праці для запобігання відтоку кадрів, заохочення європейських і зарубіжних дослідників. Третій елемент, пов'язаний зі стимулюванням комерціалізації результатів досліджень і технологічних розробок, розширенням ринкового попиту на інновації, посиленням зв'язку академічної науки і виробництва. При цьому, в інноваційній економіці ЄС все більше значення поряд з технологічними нововведеннями отримують організаційні й маркетингові інновації. В інноваційний процес все активніше залучається малий і середній бізнес, але одночасно зростає питома вага масштабних дослідних проектів наднаціонального рівня [29, с. 48].

Отже, провідні країни світу забезпечують випереджаючий розвиток національних економік завдяки реалізації переваг інноваційної діяльності на засадах взаємодії державних, наукових і бізнесових структур, а також міжнародного науково-технічного співробітництва. Досить важливим при цьому є формування ефективних систем державного управління.

Як один з прикладів інноваційного розвитку економіки заслуговує на увагу досвід Туреччини. Ідея інноваційного розвитку держави знаходить

широку підтримку в турецькому суспільстві. Про це свідчить, зокрема, процес створення на базі найбільш потужних місцевих холдингів мережі су-часних приватних університетів, лідером серед яких є столичний університет Бількент. Цей університет активно співпрацює з вищими навчальними закладами та науковими центрами багатьох країн, особливо США, забезпечуючи студентам можливість проходження професійної та мовної практики за кордоном під час навчання.

Усвідомлюючи, що становлення національної науково-технологічної сфери без відповідного людського потенціалу є неможливим, уряд Туреччини реалізує програми спрямовані на підтримку студентів і молодих спеціалістів, а також спеціальну програму повернення на батьківщину провідних вчених турецького походження, які працюють за кордоном у відомих науково-дослідних центрах і університетах США, ЄС та інших розвинених країн.

Розвиток Центру Мар мара (м. Гебзе), як основного державного науково-дослідного комплексу Туреччини, є одним із пріоритетних завдань турецького уряду. Наразі до структури комплексу входить 8 науково-дослідних інститутів. На базі центру функціонують вільна економічно-технологічна зона, яка поєднує переваги вільної економічної зони та технопарку, 130 лабораторій, якими щорічно здійснюється близько 50 тисяч різного роду досліджень та аналізів. При цьому, з використанням фінансових ресурсів міжнародних інституцій, зокрема Світового банку, проводиться ретельна сертифікація науково-технологічної продукції. Протягом останніх років Центр отримав основні міжнародні сертифікати, що дозволяє більш ефективно співпрацювати із закордонними замовниками та здійснювати трансфер технологій [141, с. 194].

Як свідчить досвід розвинутих країн світу, вплив інноваційного фактора на економіку має відбуватися шляхом узгодження інноваційної політики з науково-технічною, бюджетно-фінансовою, кредитно-грошовою, промисловою та зовнішньоекономічною політикою й за умови поєднання інтересів держави, бізнесу, наукових установ. Характерною тенденцією розвитку провідних країн світу є посилення державної підтримки суб'єктів, що займаються інноваційною діяльністю.

Практика економічного розвитку країн – світових лідерів свідчить про необхідність формування та забезпечення розвитку національної інноваційної системи шляхом реалізації системної і послідовної державної політики, спрямованої на активізацію інноваційних процесів, забезпечення технологічного розвитку та оновлення національної економіки [356].

Отже, основними принципами організаційно-економічних засад управління інноваційним розвитком, на нашу думку, мають стати:

– законодавче регулювання інноваційної діяльності, трансферу технологій, створення сприятливими інноваційного клімату, захист прав інтелектуальної власності;

– визначення довгострокової стратегії технологічного розвитку, інноваційних пріоритетів, прогнозування напрямків і тенденцій інноваційної діяльності економіки регіонів країни;

– розвиток інфраструктури науково-технічної й інноваційної сфери шляхом підтримки наукових і науково-виробничих центрів у сфері високих технологій і створення центрів координації академічної, вузівської і галузевої науки;

– підтримка процесів системного впровадження інновацій у взаємозалежних сферах підприємницької діяльності;

– сприяння участі державних структур у фінансування пріоритетних інноваційних програм, забезпечення достатнього фінансування науково-технічних проектів;

– розвиток комерційних форм взаємодії науки і виробництва, створення нових видів інноваційної продукції;

– об'єднання напрямків інвестиційної діяльності з інноваційними напрямками діяльності;

– забезпечення об'єднання фінансового та інженерного аналізу результативності впровадження нововведень в економіку країни.

– підтримка розвитку міжнародної співпраці України з іншими країнами в інноваційній сфері.

Зі становленням світової економіки, а відповідно і економічної науки, відбулось переосмислення цілей і завдань, засобів і критеріїв суспільного розвитку. В сучасних умовах прискорення темпів розвитку економіки, глобалізації та інтернаціоналізації економічних процесів все більшої актуальності набувають дослідження питань конкурентоспроможності, пріоритетних чинників економічного зростання, критеріїв ефективності господарської діяльності в ринковому середовищі. Стан економіки, її інтенсифікація, прогрес визначаються інноваційною спроможністю та потенціалом суспільства, які радикально видозмінюють систему економічних відносин як на мікро-, макро-, так і мегарівні.

Сучасний стан економіки України характеризується поглибленням ринкових відносин та розвитком виробництва в умовах обмежених (в силу їх дороговизни) матеріальних ресурсів. Інтеграція України до світового економічного простору з високим рівнем конкуренції обумовила перехід від ресурсної до інноваційної моделі господарювання, яка передусім пов'язана з нагромадженням та ефективним використанням інноваційного потенціалу вітчизняної економіки.

В Україні варто, з урахуванням світового досвіду, застосовувати заходи, які дадуть позитивний економіко-соціальний ефект у вирішенні складних проблем переходу економіки країни на інноваційний шлях розвитку. У нашій країні реалізація інноваційної стратегії можлива за умови здійснення

комплексної державної науково-технічної та промислової політики. В цілому, досвід розвинутих країн свідчить, що для здійснення структурних перетворень і технологічної модернізації економіки необхідною умовою є перехід від принципів ринкового прагматизму до використання моделі регульованої ринкової економіки з високою часткою прямого й непрямого державного впливу.

В результаті проведеного дослідження встановлено, що інноваційна економіка є новим щаблем в економічному розвитку суспільства. Обґрунтовано, що у сучасному розумінні економічний розвиток – це якісне перетворення, структурна перебудова економіки у відповідності з потребами технологічного і соціального прогресу; багатовимірний плановий процес, що відображає економічне зростання, структурні зрушення, вдосконалення умов і якості життя населення.

Сучасний етап розвитку української економіки свідчить про необхідність переорієнтації діяльності підприємств, тобто перехід на інноваційний тип розвитку з метою підвищення своєї конкурентоспроможності не тільки на внутрішньому, а й на зовнішньому ринках. У результаті інноваційний розвиток стає ефективним ринковим інструментом управління сучасними соціально-економічними системами, а інноваційність – одним з конкурентних їх переваг.

Розглянуто основні теоретичні підходи до визначення поняття національної інноваційної системи, розкрито її сутність та функції. Визначено концептуальні засади розвитку і становлення вітчизняної інноваційної системи. В ході дослідження уточнено склад елементів, що формують інституційну структуру національної інноваційної системи. Узагальнено значення національної системи у підтриманні інноваційної активності. Встановлено, що якість управління інноваційними процесами виступає визначальним фактором конкурентоспроможності національної економіки.

Проаналізовано досвід формування сучасних моделей інноваційного розвитку і розглянуто можливості його застосування в нашій державі. Вивчено зарубіжну практику активізації інноваційних процесів в економіці та на цій основі запропоновано маркетингові та інтеграційні заходи з вдосконалення організаційно-економічних засад управління інноваційним розвитком національного господарства.

Під впливом глобалізації відбувається зміна пріоритетів у політиці забезпечення глобальної конкурентоспроможності та конкурентоспроможності національних економік, в результаті чого важливою ознакою сучасного розвитку економік провідних країн світу стає їх інноваційна спрямованість. У зв'язку з цим, досліджено процес регіоналізації інноваційних систем світової економіки, запропоновано концептуальні основи управління мезорівнем міжнародної інноваційної діяльності, проаналізовано еволюцію

міжнародної регіональної кооперації у сфері науково-технологічного обміну. Визначено особливості розвитку світового ринку високих технологій в умовах глобалізації, обґрунтовано необхідність реалізації концепції інноваційного розвитку національної економіки, розроблено концептуальні засади стратегії інноваційного розвитку України з урахуванням регіональних особливостей держави.

У результаті дослідження виявлено ряд проблем, що впливають на побудову стратегічних цілей та реалізацію інноваційної діяльності – застаріле обладнання та технології, дефіцит фінансових ресурсів, відсутність державної підтримки, недосконаліть податкового законодавства в контексті сприяння інноваційній діяльності господарюючих суб'єктів, недостатня обізнаність в інноваційній сфері. Усе вище перераховане перешкоджає стратегічному управлінню інноваційним розвитком національного господарства. Запропоновані підходи сприяють підвищенню ефективності управління інноваційним розвитком національного господарства через побудову скоординованих стратегічних цілей, що дозволить приймати обґрунтовані управлінські рішення на практиці.

3.12. Діджиталізація в діяльності аудиторської команди

Карпенко Є. А., Поддубна Н. М.

Стрімкий розвиток економіки, глобальні трансформаційні процеси та світова пандемія, внесли власні корективи в життя і діяльність практично усіх суб'єктів господарювання. Автоматизація основних бізнес процесів набула особливої актуальності та значимості. У таких умовах, аудиторські компанії почали активніше впроваджувати різні програмні рішення для забезпечення свого нормального бізнес процесу та налагодження ефективності роботи усієї аудиторської команди.

Високошвидкісна обробка інформації стала невід'ємною частиною для діяльності організацій. А, тому, необхідність дослідження, розробки, і просування вітчизняної практики проведення аудиту до передових міжнародних практик є виправданою та адекватною відповіддю на сучасні виклики економіки.

У сьогоднішніх умовах, організації повинні інтегрувати передові інформаційні системи зі своїми бізнес-стратегіями для досягнення ними загальних цілей підприємства, щоб отримати максимальну віддачу від їх інформації, і скористатися технологіями, доступними для них. Раніше, інформаційні технології формально розглядалися як фактор, що допомагає стратегії підприємства, у даний час – розглядається як невід'ємна частина цієї стратегії для досягнення рентабельності суб'єкта господарювання [333].

Наукове видання

Колектив авторів

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ, АНАЛІЗУ ТА АУДИТУ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

МОНОГРАФІЯ

Головний редактор *М. П. Гречук*
Комп'ютерне верстання *Г. А. Бжікян*

Формат 60×84/16. Ум. друк. арк. 23,8.
Зам. № 191/1907.

Видавець і виготовлювач
Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі»,
к. 115, вул. Коваля, 3, м. Полтава, 36014; ☎ (0532) 50-24-81

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 3827 від 08.07.2010 р.